

ORĘDOWNIK URZĘDOWY

Przedpłata
na kwartał 2,25 zł
Zapisać należy
na pocztę.

powiatu kościańskiego.

Za ogłoszenia
płaci się naprzód i to:
na stronie 4-fam. 5 groszy
od miejsca milimetrowego

Administracja w Kościanie,
Aleje Kościuszki 28. Tel. 106.

Kościan, 3 października 1925.

Za redakcję odpowiada
Starostwo.

Rozporządzenie policyjne o licencjonowaniu stadników.

Na mocy § 137, 139, 140 pruskiej ustawy o administracji krajowej z dnia 30 lipca 1883 (Pr. zbiór praw str. 195) i pr. ustawy o administracji z 11 marca 1850 (Pr. zbiór praw str. 265) zarządza się niniejszem za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego przy równoczesnem unieważnieniu tut. rozporządzenia policyjnego o licencjonowaniu stadników z 24 października 1920 (3656/20 I. A. 6 Dz. Urz. 54, 538) co następuje:

§ 1.

Kto chce dopuszczać stadnika do obcych krów lub jałowic, winien mieć do tego odpowiednie zezwolenie właściwej Komisji Licencyjnej. Zezwolenie takie jest również potrzebne dla stadników będących wspólną własnością gminy, związku lub spółki, o ile mają być używane do stanowienia własnych i obcych krów lub jałowic.

Licencjonowaniu nie podlegają stadniki licencjonowane przez związki hodowlane, znajdujące się pod nadzorem Izby Rolniczej. Dowód odpowiedni winien właściciel stadnika przedłożyć właściwej Komisji Licencyjnej na ręce p. Starosty. Wykaz taki ma tę samą ważność jak świadectwo o uzyskanej licencji, wystawione przez wyżej wymienioną Komisję Licencyjną.

W dalszym ciągu nie podlegają licencjonowaniu stadniki stacyjne, stojące pod stałą kontrolą Izby Rolniczej. Również można dopuszczać do obcych krów bez specjalnego zezwolenia właściwej Komisji Licencyjnej aż do przyszłego terminu licencyjnego stadnika, nabytego na licytacjach związków hodowlanych, uznanych przez Izbę Rolniczą. Dany właściciel stadnika wykażać się powinien odpowiedniemi świadectwami Izby Rolniczej.

§ 2.

Przegląd i licencjonowanie stadników uskutecznia Komisja Licencyjna, składająca się:

- 1) z przewodniczącego lub jego zastępcy, mianowanych przez Wojewodę Poznańskiego za porozumieniem się z właściwym Wydziałem Powiatowym i Wielkopolską Izbą Rolniczą;
- 2) dyrektora hodowlanego Wielkop. Izby Rolniczej lub jego zastępcy;
- 3) lekarza weter. o ile możliwości powiatowego zamiarowanego przez odnośnego Starostę;
- 4) jednego członka danego okręgu lub jego zastępcy wyznaczonego przez Wydział Powiatowy.

Przewodniczącego i członków komisji mianuje się na przeciąg 3 lat.

§ 3.

Każdy powiat stanowi kilka okręgów licencyjnych,

oznaczonych do przeglądu stadników przez Wydział Powiatowy możliwie z uwzględnieniem obszarów poszczególnych komisariatów obwodowych.

§ 4.

Licencjonowane w poszczególnych powiatach stadniki muszą koniecznie odpowiadać kierunkowi hodowlanemu dla bydła włościańskiego, postanowionemu w myśl propozycji Izby Rolniczej.

§ 5.

Licencje odbywają się na wiosnę i w jesieni każdego roku. Bliższe terminy wyznacza przewodniczący obwodowej Komisji Licencyjnej, powiadamiając o tem Starostę i Izbę Rolniczą.

Terminy winien Starosta ogłosić przynajmniej 8 dni przedtem w Orędowniku Powiatowym, oznaczając miejscowość, dzień i godzinę przeglądu stadników. Prócz tego winien Starosta powiadomić o terminie wszystkich członków odnośnych Komisji Licencyjnych.

Stadniki muszą mieć w nosach nałożone kółka, prócz tego winien być na miejscu kapturek do zasłony oczu.

§ 6.

Uchwały Komisji Licencyjnej zapadają na podstawie wydanej przez Izbę Rolniczą punktacji, zwykłą większością głosów i muszą być ogłoszone natychmiast. Równocześnie przy licencji określa Komisja Licencyjna wysokość skokowego.

Przy równości głosów decyduje głos przewodniczącego. Uchwała komisji jest ostateczna bez względu na ilość obecnych członków.

§ 7.

Licencja jest ważna na 1 rok od terminu wiosennego lub jesiennego aż do odpowiedniego terminu przyszłego roku (patrz jednakże § 9).

§ 8.

Właścicielowi licencjonowanego stadnika wręcza się rejestr do prowadzenia kontroli stanowiący według załączonego wzoru. Utrzymujący stadnika winien prowadzić rejestr ten przepisowo i na życzenie przedłożyć go każdej chwili władzy policyjnej lub Komisji Licencyjnej. Licencjonowanym stadnikom wciąga się prócz tego w prawe ucho kolczyk, z którego wynikać powinien rok licencji i powiat, w którym licencjonowanie nastąpiło.

§ 9.

Wystawione świadectwo przez przewodniczącego Komisji Licencyjnej mają ważność tylko na powiat, w którym licencja nastąpiła o ile w sąsiednim powiecie obowiązuje inny kierunek hodowli (p. § 13).

§ 10.

Starsze kilkakrotnie licencjonowane stadniki mogą być przez Komisję Licencyjną zwolnione od dalszych przedstawień. Członkowie komisji są uprawnieni do

oglądania licencjonowanych stadników każdego czasu i poza terminem licencyjnym. O oględzinach takich winien członek komisji zrobić odpowiednią wzmiankę w rejestrze stanowień.

§ 11.

Po skutecznieniu licencji winna komisja Staroście przedłożyć wykaz licencji, który zawierać musi nazwisko, zamieszkanie właściciela (gmina, związek, spółka) oraz miejscowość postoju, oznaki licencjonowanego stadnika, w dalszym ciągu wysokość skokowego i wynik punktacji. Ten sam wykaz winien być ogłoszony w Orędowniku i doniesionym w odpisie Wielkopolskiej Izbie Rolniczej i p. Wojewodzie Poznańskiemu.

§ 12.

Opłatę za licencję ustanawia Wydział Powiatowy. Koszta licencji przyjmuje poszczególny powiat na swój budżet, wobec tego wpływają opłaty za licencję do kasy jego.

Członkowie Komisji Licencyjnej otrzymują z kasy Wydz. Pow. diety VII. kateg. urz. państw., zwrot kosztów podróży wedle przepisów odnoszących się dla urzęd. państw. VII. kategorii.

§ 13.

Stadniki, które z ważnych powodów nie mogły być do licencji doprowadzone, lub które dopiero po licencji nabyte zostały, mogą być przez Komisję Licencyjną i poza terminem podanym w § 5 licencjonowane, wyłącznie jednak na koszt właściciela. Należy odnośny wniosek przedłożyć na ręce Starosty, który przewodniczącego komisji o tem powiadamia.

§ 14.

W powiatach miejskich zastosowuje się powyższe przepisy dotyczące licencji, składu komisji, jej działalności z tą jednak różnicą, że w miejsce Starosty wchodzi prezydent miasta, a zamiast Wydziału Powiatowego, Magistrat, w miejsce zaś kasy komunalnej, kasa miejska.

§ 15.

Grzywnie do 50 zł ulega, kto:

- niezalicencjonowanego stadnika dopuszcza do obcych krów,
- własne krowy lub jałowice dopuszcza do obcego stadnika niezalicencjonowanego,
- nie wypełnia przepisów i prowadzenia rejestrów skoków.

W razie powtórnego przekroczenia powyższych przepisów odnośnie do pkt. a) lub c) odbiera się danej osobie prawo do trzymania stadnika (buhaja), a odnośnie pkt. c) cofnąć można udzieloną licencję dla danego stadnika.

§ 10.

Powyższe rozporządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia obowiązującego na cały obszar Województwa Poznańskiego.

Poznań, dnia 24 marca 1925 r.

Wojewoda Poznański.

L. dz. 11662/25 I.

Powyższe rozporządzenie policyjne o licencjonowaniu stadników rozplodowych podaje ponownie do publicznej wiadomości.

Następne jesienne terminy licencyjne odbędą się w następującym porządku:

w Jercu w środę, dnia 14 października rb.

o godz. 3-ciej po południu

w Sepnie II w piątek, dnia 16. października rb.

(koło kuźni) o godz. 3-ciej po południu

w Kościanie w sobotę, dnia 17 października rb.

(plac Rzeźni miejskiej) o godz. 3-ciej po południu.

Na powyższe terminy nie wolno sprowadzać stadników z wszystkich niżej wymienionych miejscowości:

a) Komisarjat obw. Czempień: Gorzyce gm. i dwór, Gorzyczki gm. i dwór, Borowo gm. i dwór,

Głuchowo gm. i dwór, Maruszkowo, Gołębin Nowy gm., Piotrkowice gm. i dwór, Gołębin Stary, Wronowo i Zadory gm. i dwór;

b) miasto Czempień;

c) Komisarjat obw. Krzywiń: Kąty Maciejewo, Górka, Ziemnice I i II, Miąskowo i obszar dworski Czerwonawieś;

d) miasto Krzywiń.

Wszystkie wyżej wymienione miejscowości należą do ścisłego wzgl. dalszego obwodu obserwacyjnego, z powodu zarazy płucnej u bydła rogatego.

PP. Naczelnicy gmin i Przełożeni obszarów dworskich ogłoszą niezwłocznie powyższe rozporządzenie w swych gminach w sposób dotychczasowy w swych gminach z wyraźnym podaniem dni i miejscowości, w których licencje mają się odbyć. Poza tem należy pouczyć poszczególnych właścicieli stadników rozplodowych, że każdy przedstawiony stadnik musi być zaopatrzone w kółko u nosa i krótko przed terminem stanąć na miejscu.

Ustęp niniejszy nie dotyczy miejscowości w ustępie poprzednim wymienionych.

Kościan, dnia 28 września 1925 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

Starosta

(—) Cegiełka.

L. dz. 3104/25 W. P.

USTAWA

z dnia 20 lipca 1925 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. No. 27 poz. 274) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114 poz. 1021).

Art. 1.

Prawo konwersji asygnat z roku 1918, długo i krótkoterminowej pożyczki państwowej z r. 1920 oraz świadectw tymczasowych tychże pożyczek, przyznane pierwotnie do dnia 31 grudnia 1924 r., a przedłużone następnie do dnia 31 stycznia 1925 r. przedłuża się do dnia 31 grudnia 1925 r.

Przedłużenie terminu tej konwersji winno być ogłoszone przez starostwa, magistraty i urzędy gminne.

Art. 2.

Asygnaty wypuszczone na podstawie dekretu Rady Regencyjnej z dnia 30 października 1918 r. w sprawie wypuszczenia pożyczki państwowej (Dz. P. P. P. No. 14 poz. 32.),

obligacje 5 proc. długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z roku 1920 (Dz. U. R. P. No. 25 poz. 152), oraz

obligacje 5 proc. krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej (Dz. U. R. P. z r. 1920 No. 21 poz. 115)

wyszczególnione w art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (Dz. U. R. P. No. 27 poz. 274), jak również świadectwa tymczasowe na obligacje rzeczonych pożyczek,

nabyte przy urzędowej sprzedaży w terminie do dnia 1 grudnia 1920 r. i pozostające dotychczas w posiadaniu pierwotnych nabywców

będą na żądanie ich posiadaczy konwertowane na obligacje 5 proc. pożyczki konwersyjnej (§ 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca

1924 Dz. U. R. P. No. 27 poz. 274) w zależności od daty nabycia tych tytułów po przeliczeniu na złote z odzuceniem w ostatecznym wyniku ułamków groszowych według następującej skali:

Pożyczki nabyte w czasie	Rodzaj pożyczki	W złotych równa się		
		1 rb. carski	1 kor. austr.	1 mk. pol.
IV kwart. 1918 r.	asygnaty z r. 1918	1,11	0,38	0,67
styczeń 1919 r.	" " "	0,91	0,34	0,67
lutym " "	" " "	0,74	0,31	0,58
marzec " "	" " "	0,67	0,25	0,50
kwiecień " "	" " "	0,50	0,21	0,44
maj " "	" " "	0,44	0,18	0,40
czerwiec " "	" " "	0,40	0,17	0,36
lipiec " "	" " "	0,27	0,16	0,31
sierpień " "	" " "	0,24	0,13	0,24
wrzesień " "	" " "	0,17	0,091	0,17
październik " "	" " "	0,16	0,071	0,13
listopad " "	" " "	0,12	0,059	0,10
grudzień " "	" " "	0,095	0,045	0,071
5 proc. długo i krótkoterminowa pożyczka państwowa				
marzec 1920 r.	asygnaty	0,077	0,025	0,040
kwiecień " "	" "	0,077	0,025	0,037
maj " "	" "	0,077	0,029	0,033
czerwiec " "	" "	—	—	0,033
lipiec " "	" "	—	—	0,029
sierpień " "	" "	—	—	0,025
wrzesień " "	" "	—	—	0,022
październik " "	" "	—	—	0,017
listopad " "	" "	—	—	0,013
grudzień " "	" "	—	—	0,010

Przy wypłatach ratami za dzień nabycia tytułu w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się dzień wypłacenia ostatniej raty.

Art. 3.

Za pierwotnych nabywców asygnat i obligacji będą uważani posiadacze, którzy udowodnią, że odnośne tytuły nabyli w instytucjach, które dokonały ich sprzedaży lub przyjmowały zapisy na nie w imieniu i na rachunek Skarbu Państwa oraz wykażą termin ich nabycia.

Art. 4.

Asygnaty i obligacje, wyszczególnione w art. 2 niniejszej ustawy, opłacone przy ich nabyciu złotem lub walutami pełnowartościowymi, będą przy konwersji ich na 5 proc. obligacje pożyczki konwersyjnej przeliczone w stosunku wpłaconego złota, według równi monetarnej, względnie, o ile wpłacono walutami, według kursu tych walut na giełdzie warszawskiej w dniu wpłaty, przeliczonej według skali art. 2. Wpłata złotem lub pełnowartościowymi walutami winna być stwierdzona urzędowymi dowodami.

Rozporządzenie Ministra Skarbu ustali, które waluty należy uważać za pełnowartościowe w rozumieniu niniejszego artykułu.

Art. 5.

Wpłaty na późniejsze pożyczki asygnatami są traktowane na równi z wpłatami gotówkowymi, wpłaty takie jednak, o ile w każdym poszczególnym wypadku nie przekraczają kwoty 10 000 marek polskich, przeliczone będą nie niżej wskaźnika: 1 marka równa 15 groszom.

Dowody wniesienia złota przy subskrypcji asygnat z r. 1918 będą uwzględnione przy konwersji obligacji, na które asygnaty te zostały wymienione.

Art. 6.

Do dodatkowej konwersji w myśl niniejszej ustawy są uprawnieni również posiadacze obligacji 5 proc. po-

życzki konwersyjnej, którzy dokonali konwersji na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. No. 27 poz. 274) oraz z dnia 28 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. No. 114 poz. 1021), o ile odpowiadają wymaganiom art. 2, 3 i 4 niniejszej ustawy.

Art. 7.

Przepisy art. 2, 3, 4 i 6 niniejszej ustawy nie rozciągają się na posiadaczy asygnat obligacji, względnie świadectw tymczasowych, którzy na zastaw tych tytułów zaciągnęli pożyczki w markach polskich w instytucjach kredytowych tak państwowych, jak prywatnych.

O ile jednak zaciągnięte pożyczki były spłacone do dnia 1 kwietnia 1921 r., posiadaczom obligacji przysługuje prawo do dodatkowej konwersji, w myśl niniejszej ustawy, po potrąceniu od wartości skonwertowanych obligacji zysku, osiągniętego na spadku waluty polskiej w czasie korzystania z pożyczki. Sposób obliczania wysokości tego zysku ustali rozporządzenie Ministra Skarbu.

Art. 8.

Osoby, które wbrew przepisom ustępu pierwszego art. 7 niniejszej ustawy zgłoszą swe roszczenia do konwersji, będą karane, o ile dany czyn nie ulega większej karze, aresztem do sześciu tygodni.

Właściwe są sądy powiatowe (pokoju).

Ponadto osoby, które zgłoszą swe roszczenia do konwersji i uzyskałyby wyższą waloryzację wbrew przepisom niniejszej ustawy, będą obowiązane do zwrotu wszelkich strat, wynikłych dla Skarbu Państwa.

Art. 9.

Zgłoszenia do konwersji asygnat i obligacji pożyczek państwowych, względnie świadectw tymczasowych na zasadach art. 2, 3, 4 i 6 niniejszej ustawy mogą być składane w ciągu sześciu miesięcy od dnia, który będzie oznaczony rozporządzeniem Ministra Skarbu. Wydawanie zaś obligacji 5 proc. pożyczki konwersyjnej na podstawie niniejszej ustawy nastąpi najdalej w w ciągu roku od dnia zamknięcia przyjmowania zgłoszeń.

Zgłoszenia do powyższej dodatkowej konwersji (wyższego przeliczenia) oraz korespondencja w sprawie zgłoszeń i wydawania obligacji dodatkowych 5 proc. pożyczki konwersyjnej z odnośną Komisją Ministerstwa Skarbu (art. 12), względnie z Urzędem Pożyczek Państwowych, nie podlegają opłacie stempowej.

Art. 10.

Pierwsze trzy raty amortyzacji obligacji 5 proc. pożyczki konwersyjnej, przewidzianej w punkcie 4-tym § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. No. 27 poz. 274), przenosi się na dzień 2 stycznia 1927 r., w którym to dniu odbędzie się jednocześnie amortyzacja czterech rat.

Art. 11.

Pierwonabywcy obligacji, skonwertowanych na podstawie artykułu 2 niniejszej ustawy, uzyskują od 1 stycznia 1926 r. prawo płacenia obligacjami pożyczki konwersyjnej szacunku przy zakupie gruntów państwowych oraz prawo składania ich jako wadja i kaucje przy umowach i licytacjach rządowych.

Art. 12.

Do rozpatrzenia zgłoszeń o dodatkową konwersję pożyczek państwowych w myśl niniejszej ustawy powołana będzie osobna komisja, w skład której wejdą prezes i czterech członków, mianowanych przez Ministra Skarbu. Orzeczenie komisji w sprawach, objętych niniejszą ustawą, jest ostateczne.

Art. 13.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu, a co do art. 8 — Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 14.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: S. Wojciechowski.
Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu: W. Grabski.
Minister Sprawiedliwości: A. Żychliński.

Panom burmistrzom, naczelnikom gmin i przełożonym obszarów dworskich polecam stosowne ogłoszenie powyższej ustawy a zwłaszcza art. 1 ustęp ostatni.

Kościan, dnia 18 września 1925 r.

Starosta.

(—) Cegiłka.

L. dz. 5954/25 — —

Przedmiot: załadowanie i wyładowanie bydła racicowego na kolejach żelaznych.

Przypominam moje obwieszczenie z 8. 2. 1925 r. l. dz. 398/25 — 4 — w Orędowniku Urzędowym nr. 6 i podaję do wiadomości, że **począwszy od 5. października r. b.** bydło rogate mające być ładowane na stacjach kolejowych **podlegać będzie kolczykowaniu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego.**

Interesentom przypominam obowiązek zgłaszania zamiaru ładowania bydła pow. lekarzowi weterynaryjnemu conajmniej 12 godzin przed zamierzonym ładowaniem. W zgłoszeniach należy podawać ilość bydła racicowego oraz miejsce i godzinę, w którym ma nastąpić zbadanie i kolczykowanie.

Bydło niedostarczone na wskazany każdorazowo przez pow. lekarza weterynaryjnego termin nie będzie mogło być zbadane i wskutek tego do ładowania dopuszczone nie będzie.

Kościan, dnia 28 września 1925 r.

Starosta.

(—) Cegiłka.

L. dz. 6002/25 — 4 —

Obwieszczenie!

Wszystkich członków Spółki dla regulacji rowu Zbęchy—Racot wzywam na walne zebranie **w sobotę, dnia 10 października 1925 r.**

o godz. 5-tej po południu

w majątności Małe Rogaczewo z zaznaczeniem, iż zebranie jest zdolne do powzięcia obowiązujących uchwał bez względu na liczbę zebranych członków.

PORZĄDEK OBRAD:

Wybór przewodniczącego.

Rozłożenie i zatwierdzenie zaległej repartycji z roku 1924 i 1925.

Uzupełnienie katastru.

Kopaszewo, dnia 23. września 1925 r.

Przewodniczący Spółki.

(—) M. Chłapowski.

L. dz. 197/25 W.

Obwieszczenie!

Celem oględzin Spółki regulacji rowu Zbęchy—Racot wyznaczyłem termin na

sobotę, dnia 10 października 1925 r.

o godz. 3-ciej po południu.

Początek od mostu na szosie Dalewo—Jerka.

Zachodzące wnioski lub zażalenia mogą być wniesione na miejscu do zarządu spółki.

Kopaszewo, dnia 25. września 1925 r.

Przewodniczący Spółki.

(—) M. Chłapowski.

L. dz. 190/25 W.

Rozporządzeniem z dnia 1 września 1925 mianował p. Wojewoda p. Kazimierza Skibińskiego z Kościana II zastępcą urzędnika stanu cywilnego na obwód Kościana.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

Starosta.

(—) W. Cegiłka.

L. dz. 2912/25 W. P.

Świetny, wprost wspaniały, rozwój **Krajowego Ubezpieczenia Ogniowego w Poznaniu**, niepokoi prywatne towarzystwa ubezpieczeń, które czując usuwający się im grunt pod nogami, pod pretekstem troskliwości o dobro ubezpieczonych, ogłaszają w Orędownikach komunikat o przewalutowaniu ubezpieczeń markowych. Zapominają o tem, że inna jest zupełnie rola KRAJOWEGO, jako instytucji publicznego dobra, nie obliczonej na zysk a zupełnie inna prywatnych towarzystw ubezpieczeń, które nie mają tego dobra na oku, lecz szukają zysków i dlatego tak je boli, że KRAJOWE im w tem przeszkadza. W Wielkopolsce prócz KRAJOWEGO pracuje 19 tow. prywatnych, z których tylko jedno jakkolwiek pracują one w całej Polsce a KRAJOWE tylko w jednym województwie, zebrało w r. 1924 tyle premji co KRAJOWE. To dowodzi, że ubezpieczeni nie mają widać zaufania do tow. prywatnych, którym i to nie wiele pomoże, że nie mogą wytrzymać z niem konkurencji biorą do pomocy obce kapitały. Jeżeli się weźmie na uwagę, że KRAJOWE istnieje od r. 1803 i posiada wielkie kapitały to żadne z tow. prywatnych, powstałe w ostatnich 5 latach nie potrafi z niem konkurować i musi w tych czasach krytycznych ustąpić z widowni. KRAJOWE w dziale gradowym wypłaciło połowę szkody zaraz po oszacowaniu a zapytajmy, czy wszystkie tow. prywatne tak postąpiły. Lepiejby zatem zrobili tow. prywatne, gdyby zamiast narzucać się na nieproszonych opiekunów ubezpieczonych, bardziej dbały o taniść opłat a mniej o własne zyski a wtedy nie będą się potrzebowały obawiać niewygodnej im konkurencji KRAJOWEGO, które nie chwali się, ale czynem dowodzi, że mu dobro ubezpieczonych leży na sercu. Kto ciekaw niech zapyta STRAŻE POŻARNE, ile KRAJOWE łoży na ich utrzymanie a czy tow. prywatne poczuwają się na ich popierania. KRAJOWE zatem zasługuje na pochwałę i podziękę z ich strony, bo utrzymując STRAŻE POŻARNE działa w interesie prywatnych towarzystw, które chętnie biorą pieniądze od ubezpieczonych, ale na akcję przeciwpożarową pieniądze żałują.

Co do majątku **Stefanji z Czaplickich Miłkołajczakowej w Kościanie, właścicielki firmy Janusz Czaplicki — skład żelaza — w Kościanie wdrożono z dniem 24 września 1925 r. o godzinie 17 postępowanie upadłościowe.** — Zarządcą masy upadłościowej jest Stanisław Konieczny, dyrektor Banku Kupiecko-Przemysłowego w Kościanie. — **Wierzytelności należy zgłaszać do 31 października 1925. Pierwsze zgromadzenie wierzyteli 29-go października 1925 o godzinie 10 a termin celem zbadania wierzytelności 6 listopada 1925 o godzinie 10 pokój nr. 17.**

Areszt jawny z obowiązkiem zgłaszania do 31 października 1925.

Kościan, dnia 24 września 1925.

Sąd Powiatowy.

Powróciłem

z ćwiczeń wojskowych i przyjmuję jak dotąd

od godz. 8—10 przed poł.

„ „ 3—4 po południu.

Dr. Henryk Tomkiewicz

Kościan, ul. św. Ducha 5.